

jmenování do tohoto obvodu přistěhovali. Stížnost k zem. správě politické byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud zrušil naříkané rozhodnutí pokud jde o přesídlení syna stěžovatelova, jako nezákonné, vzav skutkový děj shora vylíčený za podklad svého rozhodnutí, poněvadž jednacím spisy přes opětovné vyzvání nebyly předloženy.

Pojem přesídlení ve smyslu zákona ze dne 1. dubna 1919 č. 181 sb. z. a n. znamená dosavadní sídlo opustit a v obvodu jiné obce nové sídlo založit.

K takovému přesídlení vyžaduje zákon výslovné písemné povolení obecního úřadu nebo společného bytového úřadu. Stěžovatelův syn má své bydliště u rodičů v Chebu a tím, že se odebere do Prahy k vůli studium, neopustí a neztratí dosavadního svého bydliště u rodičů, svým pak přechodným pobytem na studiích v Praze nezaloží si zde vlastní nové bydliště. Nejedná se tudíž u něho o přesídlení a nevztahují se na něj předpisy o omezení práva stěhovacího svrchu uvedeným zákonem vydané. Naříkané rozhodnutí, vycházejíc z náhledu opačného, odepřelo synu stěžovatelovu povolení k přesídlení do Prahy, čímž se ocitlo v rozporu s cit. zákonem a bylo je proto pokud jde o syna stěžovatelova, jako zákonu odporující zrušiti.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 7. února 1920. č. 942. Dr. Flieder.

HOVORNA.

K praxi zákona o podmíněném odsouzení.

K oběma otázkám, jichž se dotýká p. okr. soudce Chytil na str. 40 a 67, došly nás tyto poznámky.

I.

Pan prof. dr. Miříčka připomíná, že k otázce, lze-li užiti podmíněného odsouzení v případě, když soud prohlašuje trest za odpykaný vazbou vyšetřovací, sluší bezpodmínečně přisvědčiti. K tomu vede již argumentum a maiore a pak úvaha, že jde přece nejen o trest na svobodě nebo na penězích, nýbrž i o tresty vedlejší a následky odsouzení (§ 5 zák.) a o zahlazení samého faktu odsouzení, tedy o zachovalost před soudem (§ 1, odst. 2, zák.). Byl by tudíž při prohlášení trestu za odpykaný vyšetřovací vazbou odsouzený ve všech těchto směrech v nevýhodě. Jde jen o formu, v jaké tu podmíněné odsouzení sluší vysloviti. Pan okr. soudce Chytil míní, že soud tu má odložití započtení vazby do trestu, spatřuje v tomto zapo-

čtení výkon trestu. Za správnější sluší pokládati, když soud prostě jako v jiných případech odloží výkon trestu a zároveň prohlásí pro případ, že by odsouzený se neosvědčil, trest za odpykaný vazbou vyšetřovací. Máť toto prohlášení význam právě jen v tomto případě.

Cizozemce nelze podle soudu p. profesora vylučovati z dobrodiní zákona o podmíněném odsouzení, aniž přiznání tohoto dobrodiní činiti závislým na reciprocitě zaručené státní smlouvou. Pokud vím — uvádí p. profesor — nečiní toho žádné zákonodárství cizozemské, aniž osnovy. Také náš zákon ne. A to vším právem. Jeť v oblasti trestního práva cizozemec z á s a d n ě na roveň postaven tuzemci. Také uplatňují se, pokud jde o podmíněné odsouzení, všechny motivy zákonodárné stejnou měrou u cizozemce jako u tuzemce. Toliko zjišťování, zda odsouzený cizozemec se osvědčil, mohlo by činiti tu a tam jakousi obtíž, a stejně i výkon ochranného dozoru, totiž v tom případě, má-li cizozemec zároveň v cizině bydliště nebo pobyt — případ při odsouzení tuzemským soudem zajisté zcela výmínečný. Ostatně by to byla jen obtíž praktického provádění zákona, k níž soud zajisté přihlédne při úvaze, má-li uznati na ochranný dozor.

II.

Pan okr. s. dr. Č e r m á k k důkazu p. okr. s. Chytila praví, že výrok o podmíněném odsouzení není bezpředmětný, byl-li trest vpočtením vazby úplně odpykán a k náhledu, že v tomto případě dlužno rozhodnutí o vpočtení vazby odložiti, poznamenává, že ani toto řešení neodstraňuje jednak veškeré plochybnosti, — zejména nepraví, v jaké formě dodatečné rozhodnutí o vpočtení vazby má se státi — jednak nemá opory v zákoně. A přece správné řešení plyne z podstaty obou institucí.

1. Podmíněné odsouzení jest institucí kriminelně politickou, sledující v první řadě polepšení vinníka. Pohrůžka^a uloženého trestu a naděje na úplné odčinění odsouzení pořádným životem má psychologicky působiti na vůli provinilce, nutiti jej, aby se ovládal a potlačoval zlé náklonnosti a tak sebevýchovou po dobu zkušební dospěl k trvalému polepšení.

Vedle tohoto výchovného významu, má však podmíněné odsouzení též dalekosáhlý význam praktický. Podmíněným odsouzením jest výkon trestu odložen (§ 1 zák. o pod. ods.), o právoplatném odsouzení zpraví se toliko státní zastupitelství (§ 8 nař. z 11. listopadu 1919, č. 598 sb. z. a n.), do záznamu o trestech smí takový trest býti zapsán teprve, když došlo k jeho výkonu (§ 9 al. 2. zák.), pokud lhůta zkušební neuplynula, smí o odsou-

zení podána býti zpráva pouze soudu, jiným úřadům však jediné jde-li o udělení místa ve veřejné službě, po lhůtě zkušební pak pouze soudu, zavede-li se trestní řízení proti podmíněně odsouzenému (§ 9 al. 3. zák.). Osvědčí-li se vinník v době zkušební, platí o něm právní fikce, že nebyl vůbec odsouzen (§ 1 al. 2. zák.), takže nebrání-li tomu dřívější odsouzení, zůstává zachovalý a k odsouzení nesmí býti přihlíženo ani jako k okolnosti přitěžující (§§ 44 b) c) a 263 b) tr. z.) ani jako ke skutečnosti zakládající zvláštní kvalifikaci. Tohoto významu nepozbývá pod. odsouzení ani tehdy, uzná-li soud současně na vpočtení nezaviněné vazby, kterouž jest trest zcela neb z části odpykán.

Výrok o včítání vazby není sice výkonem trestu, ale jeho fikcí, jež nastupuje již soudním výrokem, včítání vazby vyslovujícím, a s níž zákon spojuje všechny právní následky skutečného výkonu trestu. Také při odpykání trestu vpočtenou vazbou pozbývá provinilec své zachovalosti, o právoplatném odsouzení zpraví se státní zastupitelství a případně dle platných předpisů i jiné úřady, odsouzení zapíše se do záznamu o trestech a zakládá okolnost přitěžující, případně i zvláštní trestní kvalifikaci.

Má tudíž podmíněčné odsouzení i při úplném odpykání trestu vpočtenou vazbou nesporný význam pro provinilce a podmíněčné odsouzení nestává se tudíž ani v tomto případě bezpředmětným.

Opačný náhled nemá opory v zákoně.

Při rozhodování otázky, má-li podmíněčné odsouzení býti přiznáno či nic, smí soud přihlížeti toliko k osobnosti provinilce.¹⁾ Všechny jiné, mimo jeho osobnost jsoucí okolnosti, tudíž i vytrpěná prozatímní neb vyšetřovací vazba, jsou pro rozhodnutí přípustnosti podmíněného odsouzení zcela nerozhodny a nesmějí vůbec přijíti v úvahu. Tak osobní zájem provinilce i zákon nesporně dokazují, že soud i při včítání vazby otázkou podmíněčného odsouzení zabývatí se musí.

Výrok o podmíněčném odsouzení má se i v tomto případě státi zpravidla v rozsudku. Výjimka jest dovolena toliko v případě § 7. al. 2. zák. V tomto případě musí však soud budoucí rozhodnutí o podmíněčném odsouzení zvlášť v rozsudku si vyhraditi. Výhrada tato není sice v zákoně výslovně předepsána, ale vyplývá z povahy věci, ježto jest

¹⁾ Srv. Dr. Al. Milota: »K výkladu zákona o pod. odsouzení ve Věst. min. sprav. 1920/145.

účelno, aby soud již v rozsudku zřetelně naznačil, že se otázkou podmíněného odsouzení meritorně dosud nezabýval a předešel tak možným omylům v příčině výkonu trestu a opravných prostředků.²⁾ Bylo-li pak podmíněčné odsouzení v dodatečném usnesení skutečně přiznáno, působí jeho účinky zpět důsledkem zmíněné výhrady v rozsudku tak, jako by podmíněčné odsouzení již v rozsudku bylo povoleno.

2. Pokud jde o instituci včítání nezaviněné vazby do trestu, jest včítání toto předepsáno v zákoně obligatorně. (§§ 55 a, 266 a t. z.), výrok o něm jest podstatnou částí výroku o trestu (§ 260., č. 3 tr. ř.) a podléhá témuž opravnému prostředku, totiž odvolání. (§§ 283, 345, 464 č. 2 t. ř. a výnos min. spr. z 2./9. 1912 č. 25.601 ve věst. 1912/322.) Z toho plyne nutně, že výrok o včítání vazby náleží nezbytně do rozsudku a nelze jej nikdy odložit a vyhradit pozdějšímu usnesení.

Proti náhledu, že při podmíněčném odsouzení nutno tento výrok odložit, svědčí také důvody formální. Vznikla by tím anomalie, že proti pouhému usnesení, byl by připuštěn opravný prostředek odvolání, což odporuje vůdčím zásadám trestního řádu. (§§ 280, 343, 463 t. ř.) Zákon zná ovšem již podobnou anomálii a sice v §u 7 al. 2 a 3 zák. o podmíněčném odsouzení, kdež také proti pouhému usnesení přísluší opravný prostředek, odvolání, než ustanovení toto jest povahy zcela výjimečné a výjimka nepřipouští analogie.

3. Sluší proto podle dr. Čermáka usuzovati: Jsou-li zákonné podmínky včítání vazby i podmíněného odsouzení splněny, **musí** soud v obou směrech rozhodnouti. Výrok o včítání vazby musí se státi **bezvýjimečně** v rozsudku, výrok o podmíněčném odsouzení pak **zpravidla** také v rozsudku; výjimka připouští se jen dle §u 7 al. 2 zák. o pod. ods., v kterémžto případě musí však soud meritorní rozhodnutí o pod. odsouzení v rozsudku **zvlášť si vyhraditi**.

Zbývá řešiti pouze otázku vzájemného poměru mezi oběma výroky. Podle §u 1 zák. jest přiznáním pod. odsouzení, ať stalo se již hned v rozsudku, nebo teprve v pozdějším usnesení výkon trestu odložen. Odložení toto trvá až do právoplatného soudního výroku, že se odsouzený v době zkušebné osvědčil

²⁾ Výslovnou výhradu v rozsudku žádá Dr. Ed. Procházka v Juristen Ztg. I./10.

(§ 8 al. 2 zák.) resp. dřívějšího soudního nařízení, by trest podmíněně odložený byl vykonán. (§§ 6 a 8 al. 1 zák.)

Pokud odložení trvá, nemůže dojít k výkonu trestu a tudíž (arg. a maiori ad minus) ani k právní fikci výkonu trestu vpočtenou vazbou, čili, ježto tato nastává již soudním výrokem, jímž vpočtení vazby vysloveno, ani k účinnosti tohoto výroku. Zmíněný odklad nastupuje již ze zákona, *ipso iure*.

Bylo by tudíž zbytečno v rozsudku výslovně to připomínati a stačí úplně stručná formulace: »Do trestu započte se dle §u 55 a) tr. z. resp. 266 a) tr. z. zajišťovací a vyšetřovací vazba od... do... Dle §u 1 a 3 zák. ze 17./10, 1919 č. 562 sb. z. a n. povoluje se odsouzenému podmíněčný odklad trestu na... roků.«

Účinnosti nabude výrok o vpočtení vazby teprve tehdy, když soud nařídí ve smyslu §§ 6 a 8 al. 2. zák. výkon trestu podmíněně odloženého.

Teprve potom vydá soud, nebyl-li trest vpočtenou vazbou úplně odpykán, písemné nařízení výkonnému orgánu, aby zbývající trest byl vykonán (nař. z 27./7. 1899 č. 32 věst.), zpraví státní zastupitelství o nařízení výkonu trestu (§ 11 nař. z 11./11. 1919 č. 598 sb. z. a n.) a nařídí odeslání trestního lístku oněm úřadům, jímž v daném případě dlužno jej vedle státního zastupitelství zaslati. Státnímu zastupitelství se trestní lístek v tomto stadiu již nezasílá, ježto jemu byl odeslán hned při povolení pod. odsouzení. (§ 8 nař. z 11./11, 1919 č. 598 sb. z. a n.)

Byl-li trest vpočtenou vazbou úplně odpykán, obmezí se ovšem činnost soudu toliko na zpravení stát. zastupitelství o nařízeném výkonu trestu a případné odeslání trestních lístků jako v případě předchozím.

Tím jest učiněno za dost jak zákonu, tak i zájmům provinilce.

Jmění církevní a zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919 č. 318 sb. z. a n.

(Dr. Jaroslav Hlaváč, rada z. s. v Kralupech n. Vlt.)

(Dokončení.)

b) jmění beneficiální či obroční

(beneficium, praebenda) vytčené pro vydržování beneficiátů. Správa jmění obročního přísluší beneficiátům. Dle min. nař. z 10. února 1855 č. 34 ř. z. přísluší finančním prokuraturám právní zastupování jmění kostelního i beneficiálního, pokud jde o prvotní